

Teilimäki

I

Ajattelin että olen liian kännissä lyödäkseni
koneella sanaakaan niin otin tietokoneen
ja löin 2 miljardia kertaa nopeammin väärin

kun äsken hänen kanssaan
kävelin päin metsää
me löysimme valtavan taivaan,
me saimme kärpäset
nokkospöheikköjen lomassa pakaramme kimalsivat
voi! meitä outoja!
löysin hänen laaksoonsa
tunkeuduin hänen vallituksiinsa
kuten julma jumala raiskaa maan
tunkeuduin häneen kuten seiväs apinaan
ja kärpäset rakastivat meitä

nyt minä tässä taas paikkailen
runot eivät auta kirjoittajaansa eivätkä ne opeta mitään
yleensä niitä ei myöskään kukaan halua lukea:

kun en kysele miksi lähdit,
kun en etsi sinua tuhon valojen taivaanrannasta: -
kun et pääse murtamaan rillejäni
kun en röhki yössä yksinäni
kun se joka heräsi minussa ei vie minua

kuten se kuitenkin
kun olen yksin
kun kalsarini ovat pesussa ja tulen ovellesi
alastomana
kun Sิริuksen säteet ovat liian teräviä piirrettäviksi
kun lasket alleni
kun olet minun ikkunani alla
kun etsin, etten hukkuisi, sinua
tai mitä tahansa -

tekijä ei koskisi mielellään
ihmiset kävelevät pois, ne ovat niin kuin yö
jonka aurinko polttaa pois

puhelin soi, Tepe on taas sotkenut kaukosäätimen
Antti soittaa jarrupalaremonttiin.

II

Me kutsumme tätä Teilimäeksi

täällä päiviä ripustetaan katuvaloihin
lyödään katuun ja potkitaan
hirtetään suoraan puun oksiin, ammutaan,
suljetaan pieniin kämppiin kitumaan,
hukutetaan etanoliin ja metanoliin ja terva

tuossa on taas yksi, lyön sitä muovikassilla
otsaan niin että kilahtaa.

Veka sai turpaan Jullelta

Ari joutui vankilaan, muistan kun se rupatteli
kaveriporukassa miten miestä pistellään

kato, tyyppi ei näe enää hahaha

Rokki vie fillarit pihalta ja Kulttuurikeskuksen edestä

Kulttuurikeskuksessa on tappelu aina

kun käyn siellä tuopilla

Antti ajoi kännissä auton tolppaan ja lunastukseen
tie oli ainakin 20 asteen mutkalla perkele.

III

Jouko-poika istuu keittiössä
Jouko-poika istuu keittiössä paita päällä
hänellä on niin hyvä olla
sillä hän on nähnyt
unia
Jouko-poika istuu kyykyssä ja juo kahvia
yöllä hän joi viiniä
Jouko-poika näki unta että itki
unessa hän oli poliisibussissa
matkalla poliisivartiossa poliisiputkaan
miehet bussissa olivat kuten Jouko-poika,
tukka silmillä ja eksyneitä
Jouko-poika katseli nurinpäistä Jeppe-sarjista
poliisibussin vessassa oli paljon tilaa
rikkinäiset ovenlukot
ja kaksi lasta jotka nauroivat
Jouko-poika meni pöntölle istumaan
sillä tavalla hassusti niin kuin hän istuu
sai oven lukkoon ja heräsi
nyt Jouko-poika istuu keittiössä
juo kahvia ja kirjoittaa.

IV

Enkelit eivät ottaneet runoani.
Minä pelkään pimeyden töitä kämpässäni
sinä kabbalistien Jumala
säystä minut pahasta

Minä asun tällaisessa paikassa
täällä on seinä ja katto ja paljon tiskiä
se on tapana niin kuin ei tietenkään siellä
vaan tähän olettekin jumalia ja enkeleitä

Minulla on kissa
se toi minulle hiiren, se oli ylpeä siitä
se on täydellinen olento luultavasti
täydellisempi kuin sinä tai minä
mutta se on eläin joten vähät siitä

Tämä on hyvä ja mielenkiintoinen elämä, kiitos vain.
Miten siellä sujuu, onko paljon pahan paskoja siivottavana?
Vihjettä keneltä pummaisi kymppin?

V

Kun Caiuksen kanssa kerran
kuljin elämän joutomaalla

näin sfinksin joka minulle näin virkkoi: jos
tiedät, miksi täällä jumalan persesilmässä
tuon aasin kanssa raahustat, kerro:
mikä kulkee aamulla neljällä jalalla,
päivällä kahdella ja illalla kolmella?

Caius nopeana jo ruokavarastoon ehti,
minä hitaampana kivisen kouran kurkussa tunsin

Olin kuullut kysymyksen aiemmin, siksi vastasin:
olet kiveä, syntymässäsi kuollut ja aavikoitunut
ja nenäsikin sotilaat mursivat
olemme erit ja minua vahdit miksi?

Sfinksi hymähti, jäisemmin kuin nainen
elämässäni konsanaan:
Tilaisuutta en koskaan saanut, valita osaani tai tehtävääni
miksi sinä siis vastausta väistelet
kun kuitenkin sen antamaan joudut, sinä löyhäsuu ihminen?

Jopa vapisin.
Tuo vanha äänikö se oli, vanha katsanto vai mikä
joka sai minut kuin särkynyt kannel

ja minä vaivuin maahan niin kuin kuollut vaipuu
ja kumarsin hengessäni syvään tuota ikiäikaista:
oi sori, anteeksi, olen yrittänyt, oikeasti
parhaani ja eihän keneltäkään voi enempää vaatia vai mitä?

Kauhean kiusaajani ääni syveni kun hän vastasi:
Marakatti! Ja se halventaa kauniita kädellisiä.
Sika! Ja sekin. No sinä ahterisilmä,
sinä ruikku turhuuksien tavoittelija!
Me olimme täällä kun sinä imit sormeasi miettien
haluaisitko jouluna Nintendon vai palapelin, me olimme
täällä jo kun sinä jo vähät välitit, sinä ”Suuri”, ruoja!

Kuvittelitko että tuntisin
arinoa, tai jos se kuulostaa tutummalta: myötätuntoa?
Hah! Luuletko edes, että se on *sallittua*?
Jumalat, ja jumalten takana itse kohtalo
minut tähän asetti, sinun kioskipolkusi varteen!

Pelkäsin vielä enemmän:
minähän olin vain hakemassa mehua
pitkän yön jälkeen, hyvässä tarkoituksessa siis
voi, kun en olisi koskaan lähtenytkään!
Nyt tämä kivinen hirviö tuossa tutussa pajupuskassa
kai ikänsä odottaneena,
ehkä aikojen aluista asti ja kuka tietää, vaatii tilille minua
minua, joka sentään olen ollut niin... neuvokas vaikeissakin
paikoissa, joka olen ollut niin öö inhimillinen
kuin ihminen vain voi olla,

joka olen tehnyt tuhmia vain kun silmä on välttänyt, niin,
ja nyt tämä kysyy minua??

Mutta en päässyt pakoon.

MINÄOLIN KIVEÄ JO ENNEN KUIN SINÄ
SYNNYIT, se ylisi

minä olin jo ennen kuin sinä synnyt
sinun halpa ketkuilusi vie harhaan vain sinua itseäsi,
etkö näe?

Sinä sokea! Sinä kuuro! Sinä hullu!

Ja silti sinun on vastattava kysymykseen!

Koetin startata halpaa mopoani
kuten nokkelasti pulmapaikoissa aina
en Siriukseen, ehen, vaan aina Andromedaa kohti
mutta turhaa lainen, tuo suuri tarttui minua niskasta
miten niin liukkaasti liikkuukaan liikkumaton,
järkähtämätön?!

ja kovisteli aina vain ankarammin:

nyt luonteesi jo näytit, otus!

Caiuksen kanssako olit taas ryypäämässä,

kun et vapisematta pientä tuijotusta siedä?

Kuin orpo lehti myrskyn mörinässä, siltä sinä näytät!

Mutta vihreä vielä aivan, et lainkaan ajallaan

lakien mukaan irti napsahtanut!

Koska kysymystäni väistelet, esitän sinulle toisen: miksi

ihmisiä kartat, tolo? Miksi yksinäsi täällä vaeltelet? Vastaa!

Enhän minä yksinäni, änkytin, on mulla kavereitakin -
aloitin, mutta sfinksi keskeytti: seis!

Tuossa oli pienen karvan verran jo totuuttakin,
jota heti jo aloit takaisin mutiisi sotkea!

Tunnustat siis toverisi? Tiedät, minne kuulut? Keiden
joukkoon? Siis tiedät sittenkin, kuka olet?

Ei niin nopeasti, ähisin, siinä riippuessani
kahden kynnrään korkeudella sohjoisesta maasta
perin epämurkavassa asennossa,
Annas kun mietin - sanoin, aikaa voittoa koettaen
sillä ainoakaan tuore sana ei nyt huulillani hersynyt.

Mutta vastattava minun oli:

tuo sama kivinen kysymys oli jymissyt
näillä rapaisilla kaduilla aikojen alusta asti
ja mitäpä on kolme tuhattakaan vuotta sfinksille?
Silmänräpäys, valon välähdys kastepisarassa, ei hengenvetoa
edes, kysymyksen ja kaiun väli

niin minä riippuisin tässä, kynnen lävistämänä
kunnes suuni kuivuisi, kunnes mahani meruaisi,
tuulen ja sateen syöksyssä kunnes rääsäni lahoaisivat
eikä tuo väsymätön minua päästäisi
jollen mitään suustani saisi.

No joo, okei, mä oon ihminen, voiinkin. Ihminen, se on se
vastaus! Eikö sitä kukaan sinulle vielä ole sanonut?

Grgl lisäsin, kuten comixsankari terimmillään,
kun sfinksi tiukensi otettaan ja vastasi:
lantakikkare sinä olet! Kasvi jalat alleen saanut,
päämäärättä laahusteleva ölkky! Missä kulkusi
viimein päättyy, siellä ruusut rehottavat!
Siinä arvosi, hmiinen! En koskaan ole nähnyt moista
kulkua purjeet kasassa ja kännissä,
vailla suuntaa, järjen valoa ja tahtoa!

Mene nyt, se sanoi, ja pudotti minut maahan takamuksilleni,
mene, jatka piehtaroimistasi! Turhaksi olen huomannut
kovistelun. Mene, sinä päin omaa kohtaloasi ja minä omaani!

Hiivin hiljaa pois.

Tämänkö vuoksi suuret ammoin kuolivat, kuulin
sen vielä pajukoissaan mutisevan, kun koetin muistaa
kuinka vasenta oikealle näytetään, ajatellen
näitä kaikkia vaikeita päiviä, aamuja valkeita & mehuttomia.

